

sition af denne art kunne træffes egenmægtigt af finansministeren, og derfor var det naturligt for os, der følte interesser gået for nær, at vi besluttede her i det høje ting at skaffe klarhed på dette område. Man kan måske sige, at det er et begrænset område, men principielt dækker dispositionen for så vidt stillingen i hele landet, og derfor har vi bedt om en begrundelse for, at en minister kan tage et skridt som det, jeg her har refereret.

Jeg tror, at denne debat, og særlig den højtærede finansministers indlæg, vil blive fulgt med meget stor interesse af alle kredse her i landet. Jeg ved selvfølgelig meget vel, og det ved alle, at regeringschefen, den højtærede statsminister, har meddelt, at han og ministeriet har forstået, at der ikke har været politisk flertal for en sådan disposition — det ligger ganske klart i den korte udtalelse, der fremkom i den åbningsdebat, vi fornylig har haft. Derfor er udgangen af debatten i dag måske nogenlunde klar for det høje ting og for befolkningen, men det er for så vidt ikke det, der i dag først og fremmest har vor interesse. Forespørgerne beder den højtærede finansminister begrunde det skridt, han her har foretaget.“

I sin besvarelse af forespørgslen pegede *finansministeren* på, at staten som arbejdsgiver for et stort antal løst ansatte må afslutte lønaftaler efter de hovedsynspunkter, som er rådende i det private erhvervsliv, „og det er da også en fast og mangeårig praksis, at statsinstitutionerne indgår kollektive overenskomster med faglige organisationer om løn- og arbejdsvilkår på samme måde som private arbejdsgivere. Forudsætningen må være, at et flertal af de beskæftigede står tilsluttet den faglige organisation, som repræsenterer faget, og under denne forudsætning afviser staten ikke fremsatte ønsker om oprettelse af en overenskomst.“

På denne baggrund måtte man bedømme „det af H. og K. i 1954 overfor finansministeriet fremsatte forslag om oprettelse af en overenskomst med forbundet om vilkårene for statens løst ansatte kontorpersonale. Forbundet repræsenterede 70 pct. af samtlige i staten løst ansatte kontorfunktionærer, og det er efter mit skøn i fuld overensstemmelse med statens faste praksis, at ønsket om indgåelse af en overenskomst er imødekommet. Der kan være grund til i denne forbindelse at fremhæve, at medens det store flertal af statens løbende overenskomster er indgået mellem de enkelte statsstyrelser og pågældende fagforbund, er overenskomsten mellem H. og K. og finansministeriet indgået for statsstyrelserne i almindelighed, bortset fra enkelte områder, der i forvejen er dækket af specielle overenskomster, som til eksempel på vareforsyningsdirektoratets område.

Man har herved anvendt samme fremgangsmåde, som blev fulgt under den forrige regering, da den daværende finansminister afsluttede en almindelig overenskomst med Dansk Ingeniørforening for samtlige af staten beskæftigede ikke-tjenestemandsansatte civilingeniører. Da det i begge tilfælde drejer sig om personale-